

MĂRTURII DESPRE TEATRUL ROMÂNESC

Numărul 3 al revistei sovietice „Teatr” oferă cititorilor săi un amplu și documentar „jurnal teatral” din România.

Autorul, criticul teatral V. Pimenov, fost oaspete al țării noastre la începutul acestei stagiuni, descrie pe multe pagini impresiile sale în urma contactului direct cu scena românească.

Apreciind pozitiv eforturile oamenilor de teatru din România pentru crearea unei înalte arte realist-socialiste, V. Pimenov notează: „Slujitorii teatrului dramatic românesc sînt conștienți că nici un fel de trucuri formaliste, abstracte, nelegate de viață, dar prezentate sub titlul «forme noi», nu pot servi drept bază unui teatru popular... Spectacolele prezentate pe scenele românești sînt o intruchipare a următorului program: — caracter popular, nivel ideologic susținut și realism”.

Citind notele sale pe marginea unor spectacole cu piese originale constatăm că piesele „țărănești” ale dramaturgiei noastre originale, ca *Răzeșii lui Bogdan* și *Recolta de aur*, și-au cîștigat aprecierea criticului sovietic mai ales datorită „modului în care se dezvăluie adevărul vieții poporului, prin caractere veridice și puternice”.

Interesante — și măgulitoare — ni se par comentariile lui V. Pimenov referitor la cele două spectacole maiakovskiene de pe scenele noastre: *Baia* și *Ploșnița*. Subliniind

aportul concepției regizorale în ambele spectacole, subtilitățile interpretării (la *Baia*: Jules Cazaban și St. Mihăilescu-Brăila), V. Pimenov exclamă pe marginea spectacolului Teatrului din Timișoara: „A doua piesă a lui Maiakovski pe scena românească este un spectacol ascuțit, inovator, îndrăzneț, demascator”.

Ca o concluzie firească, în urma vizionării unui mare număr de spectacole bucureștene, apar substanțialele aprecieri la adresa Teatrului Național, Teatrului Municipal, Teatrelor Muncitorești C.F.R. și Tineretului.

V. Pimenov se preocupă în reportajul său și de condițiile în care se pregătește la Institutul de Teatru „I. L. Caragiale” schimbul de miine al teatrului, viitoarele cadre actoricești — remarcînd îndeosebi seriozitatea și atenția față de arta actorului manifestă aici. Concluziile acestui detaliat reportaj care — sub forma jurnalului — oferă o amănunțită analiză a unui impresionant număr de spectacole — nu poate decît să ne bucure: „Maniera realistă a creației determină și programul ideologic, limpede, al artei teatrale românești... Forțele regizorale și actoricești reunite se îndreaptă spre dezvăluirea cea mai completă și profundă a ideii operei dramatice”.

„Jurnalul din România” se înscrie deci ca o mărturie în plus a prestigiului artei noastre teatrale, a ținutei artistice înaintașe, dobîndite în anii puterii populare, în cei 15 ani de lupte și eforturi pentru cîștigarea conținutului realist-socialist.

Horia Deleanu

ÎNȚÎLNIRE CU TEATRUL LETON*

Tradițiile artei de la luminile rampei sînt destul de vechi în frumoasa țară baltică. Elemente teatrale s-au lăsat identificate aici în ceremonii și jocuri populare încă de la începutul mileniului nostru, pentru ca manifestări caracteristice pe acest tărîm să figureze din evul mediu, continuate fiind prin veacul al XVI-lea de regularitatea unor producții școlare de același ordin. În secolele următoare s-a înregistrat prezența destul de frecventă a unor trupe ambulante străine, alternată cu interesante spectacole de amatori în limba letonă. (Așa, de pildă, în jurul lui

* Fragment din volumul în curs de apariție: *Note teatrale*, Moscova-Leningrad '58.